

- Но аз не мога! - извика буйно Винитар и скокна с вдигнати нагоре ръце, сякаш диреше милост от небето - Аза не мога да гледам как нашите другари се усукват около Теодеси и чакат подаяние: хора хлиб, чин, имот... И аз ли да се нареца между тях? Не! Не мога! Недей иска от мене да се лиша от последното нещо, което ми остана - честойството... Не ме уникавай!

Виталиан дълго мълча, после тежко въздъхна:

- Не това е най-голямата жертва, която ти можеш да направиш за великото дело, за нашето общо велико дело... Не трябва ли да опитаме и последната си възможност? Аз ще отида навън, а ти остана тук. Запери се в пиязето им. Издигай се, граби власт и сила. И пак де премерим сили с реномето! Твоите гети и моите траки няма вече да ребуват на петенника!

- Теодосий е хитра личина. Той по-добре от тебе ще разбере замислите ни. Той никога не ще ме допусне ю властта и силата...

-Теофосий е също смъртен. Няма да живее вечно. Ще се постараем да
на заместим някои тежки работи. Двамата излизат
Настоява да се само тежките работи на двамата водачи
лещени от тежки мисли.

Виталиан стана и излезе тихо без да предума нито дума. Винартар остана
прав край пезула с хитриците в коната на Развнатия. Вни очи в слетия лик.

Окован, бичуван, покрит с присмех и злоба, неблагодарност и жли уира-
за, предаден, изоставен, той бе разперил ръце за да ги оковат на жертвения
крст - ~~жизнотворния~~ ^{чуждия} великото си дело докрай, без да се отрече от нито
една своя мисъл, нито една своя истина.

За да помогне на бедните си отрудени братя от целия свят.

Вичитар усети как нещо стара гърлото му. Докрай! Едно дело не се оставяше досреч път. И той наведе глава, с очни плени, сички се пях, сякаш смазан от непосилната тежест на жертвата която се искаше от него.

/Къде ще отидеш ?

- При хуните и аятите, при росаланите... Дадех от притворството и лъжата... Там, сред тия сурени и чисти хора, ме поддържа немец. Ще ги позвикам при нас, да преговорим веролемиите римски управници, да срижем покаярената им власт и да създадем нова държава, гдето всеки ще бъде свободен да говори езика който му е роден, да вярва в това, което му е скъпо, да

Ако не аз, то сини ми, внуците ми - ще се върнат отново. И пак ќе похемат запекнатото. То не ќе загине!